

ikke for mit Vedkommende lægge saa forfærdelig megen Vægt paa, hvilken af Delene det bliver. Men jeg vilde tro, at det i Almindelighed var heldigt, om vi kunde sætte en saadan Bestemmelse ind. Og naar den højtærede Minister er saa bange for at besvære Administrationen, skal jeg ikke undlade at henlede hans Opmærksomhed paa, at i Loven af 1914, der er Hovedloven for Arbejdsløshedskasserne, staar der netop, at Understøttelsen maa ikke overstige $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste. Har man den Gang ment, at det kunde være rigtigt overfor Administrationen at indsætte en saadan Procentsats, savner jeg i alt Fald Midler til at se, hvorfor det skulde være urigtigt nu, og jeg ser desuden ikke rettere, end at denne Bestemmelse staar ved Magt den Dag i Dag. Det er i hvert Fald ikke mig bekendt, hvornaar den er sat ud af Kraft. Jeg har ikke kunnet finde en eneste Bestemmelse i Loven af 27. Oktober 1917, hvoraf man kan slutte, at den nævnte Bestemmelse er sat ud af Kraft; det staar i hvert Fald ikke direkte i Loven. I Loven af 1914 staar for Resten ogsaa en Bestemmelse om, at naar den samlede Arbejdsfortjeneste og Understøttelsen naar et vist Beløb, skal Understøttelsen nedsættes. Det er i Analogi med de Ændringsforslag, jeg før har omtalt, som var stillede under Nr. 3 til § 4 af et Mindretal i Folketingsudvalget. Men da den højtærede Minister har erklæret, at han billigede denne Tanke og vilde medarbejde paa at faa en mere tilfredsstillende Redaktion af Bestemmelsen, skal jeg, som allerede nævnt, ikke gaa nærmere ind derpaa. Man har nu imidlertid — jeg synes, det er et ret vigtigt Spørgsmaal — i Hovedloven en Bestemmelse om, at Fortjenesten ikke maa overstige $\frac{2}{3}$, og da den Bestemmelse ikke er ophævet — det skal interessere mig at høre, om den højtærede Minister kan paavise et Punkt i Loven af 27. Oktober 1917, der udtrykkelig ophæver Bestemmelsen —, synes jeg, man kunde have en lignende her. Det er muligt, at Bestemmelsen er ophævet, jeg er ikke Jurist og giver mig ikke af med at fortolke Love, men jeg kan ikke se, at den er ophævet. Hvis jeg har Ret, er det nødvendigt enten at ophæve Bestemmelsen om de $\frac{2}{3}$, som vi vist alle finder ganske urimelig og alt for snærende under de nuværende Forhold, eller — hvad meget taler for — forhøje Brøken til $\frac{3}{4}$ eller $\frac{4}{5}$, i hvert Fald forhøje den ikke uvæsentligt. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger,

idet jeg endnu en Gang skal udtale paa mit Partis Vegne, at vi ønsker Lovforslaget undergivet en hurtig og velvillig Behandling, og jeg skal endnu tilføje — men det fremgik for øvrigt af de Udtalelser, Ordføreren for vort Parti om den foregaaende Sag paa Dagsordenen fremsatte —, at vi selvfølgelig i højeste Grad vil bidrage vort til, at der gøres, hvad der fornøftigvis og rimeligvis og indenfor økonomisk mulige Grænser kan gøres, for at skaffe Arbejde i Stedet for Understøttelse.

Piper: Jeg vil begynde med at udtale en Beklagelse over, at det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede), som skulde have ført Ordet for vort Parti i denne Sag, og som er Medlem af Arbejdsløshedsnævnet og der har deltaget i den Mindretalsindstilling, som den ærede sidste Taler nævnedes, er forhindret i at være til Stede i Dag paa Grund af Sygdom. Medens det Lovforslag, der blev behandlet forud for dette, handlede om at skabe Arbejde for paa denne Maade at søge at afhjælpe den tilstedeværende Arbejdsløshed, den bedste Maade, hvorpaa der kan bødes paa denne, saa gaar dette Lovforslag ud paa at komme de arbejdsløse til Hjælp, som det ikke lykkes at skaffe Arbejde. Og at disses Antal under de nuværende Forhold ikke er ringe, har vi jo hørt af den højtærede Minister, og at heller ikke det kommende Foraar vil kunne bøde derpaa, navnlig paa Grund af Materialeangel, er vi jo alle klare over. Det er derved givet, at vi, da Arbejdsløshedskasserne har opbrugt deres ordinære Midler, og den Lov, vi vedtog for 3 Maaneder siden, ikke længere strækker til, paa ny maa søge at komme Kasserne til Hjælp. Det har den fuldeste Sympati indenfor mit Parti, og Partiet vil i den Henseende strække sig saa langt, som det er muligt og forsvarligt. Grænsen for, hvor langt man kan gaa, kan drages efter forskellige Hensyn. Der kan sættes en finansiell Grænse, den tillægger jeg dog under de nuværende ekstraordinære Forhold ikke overordentlig megen Vægt; derimod maa man tage det Hensyn ikke at forhindre, at det Arbejde, der kan udføres, bliver udført, ved, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen bliver saa stor, at den bevirker, at de arbejdsløse afholder sig fra at søge Arbejde. Der er ogsaa et andet Hensyn, man ikke kan lade ude af Betragtning, nemlig Hensynet til dem, der er i Arbejde; den Betragtning er nemlig ganske nærliggende for dem, at der maa